

Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ (Λουκ. 8, 5-15)
15 Ὀκτωβρίου 2006

Ὄλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο περνοῦν καὶ φεύγοντιν. Ὄλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται· ὕστερα χάνονται καὶ σβήνονται καὶ κανένας δὲν τὰ θυμάται. Καὶ οἱ ὄμορφιὲς τοῦ κόσμου καὶ οἱ ἀσχήμιες του· ἡ σοφία καὶ ἡ ἔξυπνάδα· ἡ ἔξουσία καὶ ἡ δύναμη· ὁ πλοῦτος καὶ ἡ αἴγλη... Καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος περνάει καὶ φεύγει σὰν τὸν διαβάτη ποὺ χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Ἐνα μονάχα ἀντιστέκεται στὴ φθορά· ἔνα μόνο μένει ἀμετακίνητο στὴ φυγὴ καὶ στὸ πέρασμα· κι αὐτὸ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ! Αὐτὸς ὁ λόγος μένει πέρα ἀπὸ τὸν χρόνο μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει τὴ βούληση νὰ τὸν ἀκούει καὶ νὰ τὸν φυλάει μέσα του ὡς τὸν πιὸ πολύτιμο καὶ ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Ἐτσι, μιλῶντας τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, Τὸν ὠμοιάζει ὡς τὸν γεωργὸ ποὺ σπέρνει. Καὶ ἡ σπορά Του εἶναι ὁ λόγος. Ἐμεῖς δὲ ὅλοι εἴμαστε τὸ χωράφι Του· τὸ γόνιμο καὶ τὸ ἄγονο· τὸ καλλιεργημένο καὶ τὸ ἀκαλλιεργητό. Αὐτὸ τὸ χωράφι, ποὺ δὲχεται μὲ θαλπωρὴ τὸν σπόρο, τὸν λόγο Του ἡ ποὺ ἀπορρίπτει τὴ σπορὰ καὶ μένει δίχως καρπό.

Ο Χριστὸς ἄλλωστε τὸ εἶπε μὲ σαφήνεια· «ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ γεωργὸς». Ό δὲ ἀπόστολος Παῦλος πὼς ἐμεῖς «εἴμαστε χωράφι τοῦ Θεοῦ». Σ' αὐτὸ τὸ χωράφι, τὸν λαό Του, ὁ Θεὸς μέσα στοὺς αἰῶνες τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἔστειλε τοὺς Προφῆτες γιὰ μὲν τὸ Ἰουδαιϊκὸ ἔθνος καὶ τοὺς φιλοσόφους γιὰ τὰ ἄλλα ἔθνη. Κι αὐτοὶ μὲ τὸν προφητικὸ λόγο ἡ τὶς φιλοσοφίες, ἅμεσα ἡ ἔμμεσα ἀποκάλυψαν ἀλήθειες θεϊκές. Δίδαξαν τοὺς λαοὺς γιὰ τὸ θέλημα καὶ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐρμήνευσαν μὲ διάφορους τρόπους τὸ θεϊκὸ λόγο. Ἔγιναν μὲ ἄλλα λόγια καὶ οἱ ἴδιοι γεωργοὶ καὶ σποριάδες ποὺ ἔσπειραν τὸ θεϊκὸ λόγο.

Ὑστερα ἔρχεται ὁ Χριστός, γιὰ νὰ ἀποκαλύψει τὶς οὐράνιες ἀλήθειες, νὰ φανερώσει τὸν Πατέρα Του. Νὰ καλέσει κατόπιν τοὺς ἀνθρώπους νὰ Τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ κρύψουν κατάβαθα στὶς ψυχές τους ἐτοῦτον τὸν οὐράνιο θησαυρό.

Ο Χριστὸς λοιπὸν ἤλθε «γιὰ νὰ κηρύξει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» καὶ στὴ συνέχεια «γιὰ νὰ γιατρεύσει κάθε ἀρρώστια καὶ κάθε ἀδιαθεσία ἀνάμεσα στὸ λαό». Καὶ ἀποτελεῖ τὸν μεγάλο καὶ μοναδικὸ σπορέα τοῦ θεϊκοῦ λόγου. Σπέρνει ἀδιάκοπα καὶ ἀφειδώλευτα πρὸς κάθε κατεύθυνση. Πλούσια παρέχει τὸν λόγο καὶ μὲ ἀφθονία δωρίζει τὰ οὐράνια δῶρα Του.

Ό λόγος Του φέρει τὸ θεϊκὸ κῦρος· ἡ δυναμικὴ καὶ βαρύτητά Του καταγράφεται ως μοναδικὴ ἀπὸ τὸν λαό. Γιατὶ αὐτὸς ὁ λαὸς τονίζει πώς «οὐδέποτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λάλησεν ἄνθρωπος, ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος», δηλαδὴ ὁ Χριστός.

Στὴ συνέχεια, τέλος, ἥλθαν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τὰ σημερινὰ χρόνια. Διάκονοι τοῦ θεϊκοῦ λόγου, γεωργοὶ στὸ χωράφι τοῦ Θεοῦ. Σπέρνουν δίχως διακοπὴ καὶ δίχως τσιγκουνιά. Γι' αὐτὸς «ἡ φωνὴ τῶν κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου... ἐβγῆκεν εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ οἱ λόγοι τους ἀκούσθηκαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Μὲ ἀπλοχεριὰ λοιπόν, πλούσια καὶ ἀφθονα παρέχουν τὸν καρποφόρο σπόρο στὸ χωράφι καὶ ὁ Θεὸς τελικὰ θὰ εύλογήσει γιὰ τὴν καρποφορία του.

Ἀκριβῶς ὅπως ὁ γεωργὸς σὰν σπέρνει, δὲν μετράει τοὺς σπόρους, μήτε ὄρίζει τὸν τόπο ποὺ θὰ πέσει, ἔτσι καὶ οἱ διάκονοι τοῦ θεϊκοῦ λόγου, δὲν μετροῦν τὸ πόσο, μὰ τὸ πῶς θὰ σπείρουν. Γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν πλούσια σπορά, ἄλλοι σπόροι θὰ πᾶνε χαμένοι καὶ ἄλλοι θὰ πιάσουν τόπο· θὰ ριζοβολήσουν καὶ θὰ καρποφορήσουν.

Τελικὰ δὲ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πῶς ριζώνει, πῶς αὐξάνει, πῶς καρποφορεῖ, εἶναι ἔνα μυστήριο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔξηγηθεῖ μὲ τὰ ἄνθρωπινα μέτρα. Πῶς κάνει δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν ἀκούσει, νὰ τὸν φέρει σὲ κατάνυξη! Πῶς πιάνει στὴ σαγήνη του τὸν κάθε ἔνα μας καὶ παρέχει νάματα σωτήρια! Πῶς ριζοβολάει ἐντός μας καὶ ρίχνει ρίζες στέρεες καὶ βαθειές, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεριζώσουν τὰ διάφορα χτυπήματα. Πῶς ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴ μετάνοια καὶ τὴν συγγνώμη. Πῶς; Μὲ ποιὸ τρόπο; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ πεῖ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἐρμηνεύσει; Μονάχα ὁ Θεὸς γνωρίζει κι Αὐτὸς τὸν καθοδηγεῖ!

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο, ἔχει μιὰ μυστηριακὴ ἐσωτερικὴ δυναμική. Γι' αὐτό, ἔκει ποὺ ὁ ἄνθρωπινος λόγος στέκεται ἀνήμπορος καὶ ἀδυνατεῖ νὰ πράξει κάθε τὶ ἢ νὰ φέρει κάποια ἀλλαγή, ὁ θεϊκὸς λόγος λειτουργεῖ μὲ ἄνεση καὶ εὔκολία περισσοῦ.

Ο ἄνθρωπινος λόγος εἶναι γνωστὸ πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς ὀμιλήσει γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἐπιστημοσύνη· γιὰ τὴ τέχνη καὶ τὶς μηχανὲς ποὺ μποροῦν ἀκόμη νὰ μᾶς πᾶνε στ' ἄστρα καὶ τόσα ἄλλα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς πεῖ τίποτε γιὰ τὸ πῶς μποροῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες καὶ τὶς πτώσεις μας. Πῶς μποροῦμε νὰ κατακτήσουμε τὴν σωτηρία τῆς ὑπάρξεώς μας. Γιατὶ αὐτὸς μονάχα ὁ θεϊκὸς λόγος μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πεῖ. Ἐπομένως ὀφείλουμε νὰ Τὸν ἀκοῦμε. Μιλάει ὁ Ἰδιος ὁ Θεός!

Καὶ ὀφείλουμε νὰ τὸν διαφυλάττουμε ως κόρην ὄφθαλμοῦ. "Υστερα δὲ νὰ πράττουμε κατὰ πῶς αὐτὸς ὁ θεϊκὸς λόγος μᾶς καθοδηγεῖ. "Ἐτσι μόνο εἴμαστε τὰ δικά Του παιδιά, ποὺ Τὸν ἀκοῦμε καὶ Τὸν ἀκολουθοῦμε, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι τὸ πνευματικὸ καὶ ὑπαρξιακὸ μας

συμφέρον. Κι αύτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]